UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

T ante H

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

h. in prima ⁊. i. latino facit gēm thetidis ꝓ pelei theſſalię regis vxore. nerei marini dei filia. ⁊ Achillis matre. Tethys autem maioꝛ filia fuit terrę ⁊ cęli heſiodus in theogonia.
Τηουντερα τειρην τουσ δλεμεθ ωπλοτα τοσγενε
τοκρονοσ αγκυ λομητησ δλεινοτα τος παδλον.

Teucer q̄ ⁊ teucrꝰ noīn ꝓpriū troianoꝝ regis. quo noīe ēt dcūs ē telamōis filiꝰ teucer. a. uꝫ. idē qḋ troianus vt ē apḋ Uirg.

Teuchos: latine vas: iſtr̄m volumē liber hinc Pentateuchus.

Teuta illyrioꝝ q̄ ob caſtitatis meritū meruit vt longo tempoꝛe viris foꝛtiſſimis īperaret: ⁊ romanos ſępe frangerunt.

Teutates. pe. ꝑ. līgua gallica dictꝰ eſt Mercuriꝰ q̄ ab illis humano ſanguine placabaꝛ. Hūc plato īuētoꝛeꝫ fuiſſe geometrię ⁊ aſtronomię atqꝫ taloꝝ ſcribit. Luc. lib. i. Et q̄bꝰ īmitis placaꝛ ſanguīe diro. teutates hoꝛrēſqꝫ feris altaribꝰ heſus Lac. lib. vij. Galli heſuꝫ atqꝫ teutatē humano cruoꝛe placabant deos. q̄ ſane feralis ritus diu ſtr̄ apud italos ſtetit qui latialeꝫ Jouem ⁊ Saturnum humana placabant hoſtia.

Teutrania vt inquit Ply. lib. v. troadis ps eſt ī mediterraneo.

Texo. is. texui. textuꝫ ꝓpꝛie telaꝫ ſtruo. Ter. i heau. texēteꝫ telā ſtudioſe ipſam offendimꝰ. Per trāſlationē texere ponīꝛ ꝓ cōponere facere fabꝛicare ſcribere colligare vt hiſtoꝛiam tabellas ⁊ hmōi. Hie. i ꝓlo. li. R. Quāqꝫ diuerſo ſcribanꝛ metro. tñ eiuſdē numeri texūꝛ alphabeto. i. cōponūꝛ vel colligānꝛ. Aliqñ ꝓ oꝛnare ꝓferre. vt neglectū crinē moꝛe texere ⁊ alia hmōi. Huiꝰ cōpoſita ſūt. Attexo qḋ eſt appono. Aug. li. xv. ci. dei. Naꝫ oīa q̄ geſta narrāꝛ aliq̄d ēt ſīgare putanda ſunt ſed ꝑꝑ illa q̄ aliq̄d ſīgant ēt ea q̄ nihil ſīgant attexūtur. Cōtexo. cōpono. diugo. Uirg. li. ij. Cū iaꝫ hic trabibꝰ ꝯtextꝰ acernis ſtaret equus. Detexto qḋ textū erat deſtruo. īterduꝫ ēt valde texo finio ꝑficio. Uirg. Uiminibus molliqꝫ paras detexere iunco. nā de nō minuētis eſt ſꝫ augentis inq̄t Ser. Jntexo intus texo īnecto īuoluo. Uirg. li. iij. Ge. Utqꝫ purpurea īterti tollāt aulęa bꝛitāni. i. intus texti. Et li. ij. Jlla tibi lętis ītexit vitibus vlmos. i. īnectit. Pretexo. añ texo. Retexo ⁊ ſubtexo. qḋ eſt inꝭ ſeu ſubtus texo. Ply. lib. x. Quapꝑ vt īgenioꝝ pꝛędictoꝝ ita ⁊ reliqua ſubtexet diſſertatio.

Teudamedus: nomen patris pelaſgi. vt inquit Homerus libꝛo ſecundo Jliados.

Textim aduerbium ſignificat texendo.

Textilis ⁊ hoc textile. pe. coꝛ. quod exten do factum eſt vt textilis coꝛona ⁊ textilis veſtis. Ante cuius vſum fuit nexilis veſtitus vt docet Lucr. Nexilis ante fuit veſtis q̄ꝫ textile tegmen. ęgyptij pꝛimi inuenerunt textilia.

Textoꝛ ⁊ textrix. q̄ ⁊ quę texit. Textricula dimīutiuū ē a textrix.

Textura opus ſiue actus ipſe textoꝛis vel textricis.

Textrina. pe. pꝛo. locus in quo texitur. qḋ ⁊ textrinum dicitur. Uñ Cice. accuſat Uerreꝫ ꝙ nulla domus in ſicilia locuples fuerit vbi ille non textrinū inſtituerit. Jnterduꝫ etiaꝫ textrina dr̄ ars ſeu ſcientia texendi. Ply. lib. xj. Quaꝫ non ad hoc videtur pertinere crebꝛa tapexitas telę. ⁊ quędam politura artis ipſa per ſe tenax. xx. textrinę.

T ante H

Thalamus penultima coꝛrepta. Coniugis vtriuſqꝫ cubiculuꝫ. hinc epitalamium.

Tales fuit vnus ex ſepteꝫ gręcię ſapientibus. q̄ eodē tpe in gręcia fuerunt. hic obijt cum certamen ſpectaret ęſtu ac ſiti fatigatus. hic fuit geometrię penes graios pꝛimus repertoꝛ. ⁊ naturę reꝝ certiſſimus exploratoꝛ ⁊ aſtroꝝ peritiſſimus cōtemplatoꝛ qui reperiſſe ferꝛ. tempoꝛum ambitus: ventoꝛuꝫ flatus. ſtellaꝝ motus. tonitruū ſonoꝛa miracula. ſideriuꝫ obliqua curricula ſolis annua reuerticula. Eius illud eſt cum foꝛte interrogareꝛ qḋ eſſet difficile: ſe ipm̄ noſſe. Jllud quoqꝫ cum ſciſcitaretur q̄uo optime ⁊ iuſtiſſime viueremus: ſi quę in alijs repꝛęhendimus: ipſi non faciamus.

Thallaſſicus coloꝛ qui ſimilis eſt fluctibus in maris gręci thalaſſan mare dicunt. Plau. Neſcio quis tecum incedit oꝛnatu quidem thallaſſico.

Thalaſſometra. dicitur maris menſoꝛ. Ambꝛo. li. hexa. Geometram audiuimus thalaſſometram nunqꝫ audiuimus.

Thalaſſio. carmen nuptiale. ita dictuꝫ a voce quam in nuptijs afferebant: quę erat thalaſſius: lege Liuinuꝫ. Uarro. ſcribit Thalaſſionem in nuptijs ſignum eſſe lanificij. thalaſſionem n. vocabant q̄ ſillum vas lanificijs aptuꝫ. Plutar. v̄o hanc in nuptijs voceꝫ pꝛio habitam fuiſſe affirmat: ꝙ gręci thalaſſion lanificium vocant ea ratione vt pꝛouocarentur virgines ad opera: ⁊ potiſſimum ad lanificia.

Thalia cum accentu in antepe. a. θαλλω germino vel vireo. q̄m in longum tēpus poetaꝝ laus parta vireſcat. Naꝫ gręcę. θαλία. cum accentu in penul. vna gratiarum.

Thali dñr in poꝛtis ⁊ cępis ⁊ alio medij ſtipites. θαλλειν. i. vireſcere. vnde ⁊ pꝛo germine arboꝛum ponitur.

Thaleſtris. regina amazonū: quaꝫ alij minithea m vocant. Hęc cū trecētis mulieribꝰ occurrit. xxxv. dieꝝ inter cōfertiſſimas gētes itinere facto Alexādro ī hyrcania res gerenti vt liberos ex rege ſuſciperet. Et vt viſa eſt vterū impleſſe diſceſſit.

Thanatos. latine moꝛs. a quo athanatos īmoꝛtalis. Eſt ⁊ thanatos inſula ī oceano gallico bꝛitannię ꝓxima: vt Solinus refert. Frumētarijs cāpis fęlix. Jn ea nullus anguis viuere pōt: q̄n aſpoꝛtata aliquo terra angues illico perimit dicta thanatos a moꝛte ſerpentium.

Thaſſium genus vini a thaſo inſula maris ęgęi vna ex cycladibus quę a thaſo phęnicis filio qui eam incoluit dicta ē. Uel a thaſone neptuni filio. Sic thaſię vites. Uirg. lib. iij. Gene. Sūt thaſię vites: ſunt. ⁊ mareotidis albę. Et thaſia nux quę amygdala a thaſo thꝛacię inſula.

Thaſſi populi in thaſo habitantes fuit hęc inſula aurea vocitata pꝛopter aurum quod illic effodiebatur.

Thauma apud gręcos miraculum ⁊ admirationem ſig̃t.

Theatrū latine viſoꝛiuꝫ a Caſſiodoꝛo: ſpeculatoꝝ a Cypꝛiano dr̄. a θεαομαι qḋ eſt video ꝙ turba cōueniens eminus videaꝛ ⁊ videat. Eſt aūt ędificiū in hemicycli ſpēm factum ad videnda ſpectacula idoneū. Aliqñ tñ ponīꝛ pꝛo ſpectaculo. Mar. Quicq̄d in oꝛpheo rodope ſpectaſſe theatro dicīꝛ exhibuit cęſar arena tibi. Aliqñ pꝛo multitudine ſpectante vt magno theatro hęc acta ſunt. i. multis ſpectantibus.

Theatricus. a. um. nomen poſſeſſiuuꝫ. Aug. lib. iij. con. Rapiebant me ſpectacula theatrica plena imaginibus miſeriaꝝ.

Theatralis ⁊ hoc theatrale. idē qḋ theatricꝰ. ſeu qḋ ad theatruꝫ pertinet Unde dicimus theatralia ſpectacula.

Theatridion dimīutiuū foꝛma gręca a theatro. Uar. li. iij. de reruſ. Jnter has exterioꝛes gradati ſubſtructū vt theatridion auiū mutuli crebꝛi ī oībus colūnis impoſitis ſedilia auiuꝫ.

Thebę es ⁊ theba. ę. ⁊ thebę. arū. Ouid. deſine. Quid referā aſopō quē cępit martia thebe. Sta. li. viij. the. Uiue ſupſtes ait dirceqꝫ ad męnia thebę ſolꝰ abi. ⁊ li. xj. Aut danais adice rogos aut ꝓlia thebis. noīa q̄rūdā vꝛbiū q̄rū vna fuit ī ęgypto a buſyride ęgypti rege ꝯdita quę gręcę heliopolis. i. ſolis ciuitas ābitu. cxl. ſtadioꝝ vt refert Herod. Uꝛbs īſignis publicis ꝓuatiſqꝫ ędificiis quā Ply. totā penſilē fuiſſe ſcribit quę cētū poꝛtas hūit ī q̄rū ſingulis memoꝛaꝛ. cc. cuſtodes excelluiſſe eq̄s ⁊ curribus. ſubter quā reges ſoliti erāt maximos exercitus armatoꝝ educere nullo ex oppidanis id ſentiente. Juue. atqꝫ vetꝰ thebę cētū iacet obꝛuta poꝛtis. Ab hac teſte Ply. li. xxxvj. regio thebaica ęthiopię ꝯtermina cognominata ē. A q̄ ⁊ thebęi cū diph. ⁊ fructus palmaꝝ eiꝰ thebaides ⁊ thebaicę dicūꝛ a Ply. Alia thebe fuit ī Boetia a cadmo agenoꝛis filio ꝯdita: quā āphion muris oꝛnauit. Bacchi ⁊ herculis clariſſima ꝑſia. ab Alexādro magno poſtea euerſa q̄ ⁊ draconigera dr̄: q̄a a cadmo cū q̄nqꝫ viris ex dracone ab ipō interfecto natis ꝯſtructa fuit. Uar. tñ lib. iij. de re ruſ. ſcribit hāc vꝛbem ab Ogyge ędificatā. Ab hac thebani dicti ſunt. Hāc heptapylos vocat Apul. ab eo ꝙ ſeptem poꝛtas hēbat īclyta duobꝰ ducibꝰ Epaminūda ⁊ Pelopida. Hęc ēt dicta fuit Dircea a dirce fonte. Uñ ⁊ a ſtatio Dirceus ager thebanus vocaꝛ. Hinc pindarꝰ poeta lyricoꝝ ꝓnceps habuit oꝛtū. Bacchus in Africa vꝛbē condidit thebas. Unde Hiero. in cōmēto epl̄ę. ad gala. Pretereo thebas liberi q̄s in africa cō

didit q̄ ciuitas nūc Thebeſtis dr̄ alia in theſſalia a q̄ etiam
thebani ꝛ thebęi. Fuit ꝛ thebe in Italia ciuitas. Fuit ꝛ alia
thebe homero teſte in Cilicia Andromaches vxoris hecto-
ris pr̄ia. Vñ Oui. Nec eruciere minus quā cū thebana cru
entum hectora theſſalico vidit ab axe trahi. Alia fuit in luca
nia ab Aonijs colonis ꝯdita quā interijſſe auctor eſt Cato
Fuerūt ꝛ thebę corſicę. Eſt ꝛ thebe nomē virginis e cuius
gremio geminę colūbę vt eſt in fabulis cū euolaſſent. alte
ra ad hāmonis fontē tetendit ꝛ ibidē reſponſa dedit. altera
ad ſyluam Dodoneā vbi futura mortalibus pręcinuit.

Thebais. aidis. vel idos. Et hęc Thebaida. ę. ab acto greco for
matū nomen ſicut pſis ꝛ pſida. egypti regio a thebe denoīa
ta. Qđ nomē pōt eē pronymicū a thebe. Quo noīe etiā ap-
pellatum eſt Statij opus in quo de thebis tractatur.

Thecla nomen proprium mulieris ſanctiſſimę.

Theca. vagina ſepulchrum: loculus.

Thelphuſa. vrbs ꝓpe Orchomenū arcadię a thelphuſa Lado
nis filia nomen hn̄s. Telphuſſa vō ſine. h. ꝛ p duplex. ff. alia
vrbs ī arcadia. telphuſſiū: ſiue tilphoſſiū ē ī Boetia vbi lau-
dat⁹ bacchus eſt a Pindaro telphiſſa cuius aquę frigus tire
ſias vates cū ſenex potaſſet ꝛ ferre non potuiſſet extinct⁹ ē.

Thema. atis. latine poſitum dicitur.

Themiſtocles nomē athenięſis clariſſimi. Fert hic cū ab īgra-
ta pr̄ia exul fact⁹ ꝛ a xerſe p̄nceps exercit⁹ aduerſus athenię
ſes magno cū honore creat⁹. cū videret pr̄ię ſuę īgentis cla
dis ꝑiculū īminere hauſto tauri ſāguine ſeipſū īteremit: ne
aut regi de ſe merito infidelis eēt nō pugnādo viriliter: aut
pr̄ię ſuę hoſtis atq; oppugnator videret. Vide Plutarchū.

Thenſę. vt docet Aſco. Sūt ſacra vehicula pōpa ordinū ꝛ offi
ciorū. ſic dictę ꝙ añ eas lintea tendūt. quę gaudēt manu tan
gere q̄ deducāt vel. ἀπὸ τοῦ θείκῳ. i. are diuina. Et ſic per
th. ſcribit Ci. de haruſpicum reſpōſis. Te appello lentule cu
ius ſacerdotij ſūt thenſę curricula ꝑcentio ludi libatiōes. Li
uius lib. v. Quę auguſtiſſima veſtis eſt thenſas ducentibus
triūphātibuſue ea veſtiti medio ędiū eburneis ſellis ſedere.

Theoria cum accētu in penul. latine ſpeculatio ꝛ ītellectus dei:
Hic Theoretic⁹. ſpeculatiu⁹. gręcę. n. θεάομαι cōſidero cō
tēplo. Amb. li. hexa. Nāq; iſtarū artiū alię ſūt actuoſę: q̄ ſūt
ī corꝑis motu aut ſono vocis. Alię theoreticę. q̄ vigorē mē
tis exercēt. Idē ad ſimplicia. Vbi legis diuię p̄cepta nume-
rauit. atq; annunciauit pp̄lo theoriam poſtea intelligibilis
illius arcę teſtimonij vel candelabri vel thymiamatis locu-
turus immolauit hoſtias.

Theorema. atis. latine ſpeculatio.

Theoreſis. contemplatio.

Theos. deus. A quo multa per compoſitionem fiunt.

Theologia. ratio ſiue ſermo de diuinitate.

Theoleptus. numine afflatus.

Theodectes nomen ph̄i diſcipuli Ari. cui oratorię artis libros
donauit. Vt eos tāq; ſuos edēt. hic fert mlṫę mēorię fuiſſe.

Theomachus pe. cor. deo repugnans latine dicitur.

Theomenia. ira diuina.

Theogonius genitus ex deo.

Theophraſtus. ph̄s fuit ex creſſo leſbi oppido Tyrtamus ini-
tio vocat⁹. hic ꝑipateticorū eloquētiſſim⁹ doctiſſimuſq; fu-
it. q̄ ex diuinitate loquēdi nomē inuenit. hic dicere ſolebat
doctū hoīē ex oīb⁹ ſolū neq; ī alienis locis peregrinum eſſe
neq; inopē amicorū. dictus Theophraſtus. quaſi diuina elo
quentia. Theos. Deus. phraſis eloquentia.

Theophilus. nomen propriū. quo ſignificatur dei amor. theo-
philes pios amans deorum.

Theoſebia. pietas. cultus dei Theoſebes pius religioſus.

Theotocos. deum pariens. genitrix dei.

Theodorus. cū accētu in pe. ꝓpriū nomē viri. q̄ſi donum dei.

Theodoſius. nomē proprium duorū romanorū principum.

Theopompus. nomen propriū tragici. ꝛ oratoris. Quo noīe ēt
dictos fuit vnus ſpartanorum. Cuius meminit Quintilia-
nus. Et etiam Valerius maximus.

Theognis. Fuit poęta gręc⁹. de quo Plato ī li. de legib⁹. cui⁹
opus īcipit. ὦ ἄνα λητοῦς υἱὲ διὸς τέκος οὔποτε
σεῖο λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ᾽ ἀποπαυόμενος.

Theon. nomen pictoris ſamij. de quo Quintil. lib. xij. de inſti.
ora. alter mathematicus q̄ ſcribit de ſpiritibus ad Ptolo-
męum aſtrologum. alter etiā interpres apollonij rhodij.

Thera. inſula ſub euboia iuxta Atticā. De q̄ Ply. lib. iiij. Pro
tinus ab Io. abeſt thera vigintiq̄nq; milibus paſſuū. In ea
ē Eleuſis ciuitas vt lib. iij. Ptol. refert. Ab herodo: thera po
nit īſula lib. iiij. quā Iuſti. putat. therannē. Alij Corſicā.

Theriace. ſiue theriaca. A q̄ ꝛ theriaci paſtilli noīant qđ e uipe
rarū carnibus cōſtent aut certe ꝫ beſtiarū venena proficiant.
Dicta ἀπὸ τοῦ θηριακή hoc eſt a feris ſiue beluis vocita-
ta ꝙ hęc compoſitio aduerſus omnes bęluas venenatas in
ſtituta ſit. admiſcētur ei viperinę carnes. hanc vulgus tyria
cam a tyro ſerpente appellat.

Theriotrophion. locus vbi fere aluntur Var. lib. iij. de reru.
Sylua erat ſupra quinquaginta iugerum maceria ſepta qđ
non leporariū ſed teritrophium appellabant falſo.

Theriſtrū. velamē. vł veſtis tenuis. Qua vtebāt mulieres palę
ſtinę. Hier. ī ge. Quę depoſitis viduitatis veſtib⁹ aſſumpſit
theriſtrū. Et apđ Eſaiā. In die illa auferet Dn̄s ornamentū
calceamentorū ꝛ palliola ꝛ linteamina ꝛ theriſtra.

Thermę. īuentę ſūt ad excutiēdū de toto corꝑe ſudorem. Sūt
n. balnea. Ea certe loca q̄ aut calētibus aq̄s: aut ipſo ſine for
nice igni calefacto lauandi ſudādiue vſibus deputata ther-
mas vocauere. Nā θερμόν. gręci calidū dixerunt. a θέρος
ęſtus. Quę āt ꝓprie ad ſudādū loca hn̄t. ea Sene. ī epl̄is ſu-
datoria nuncupat. q̄d inq̄t cū ſudatorijs. Dis ſudor ꝑ labo-
rē exeat. In q̄b⁹ vō dſcēdim⁹ vt lauemur: balneas vocamus
ꝛ balnearia. ē ꝛ therme ciuitas ī thracia. vñ thermaic⁹ ſinus

Thermopylę. pe. cor. mons lōgiſſimus. q̄ īcipiens a leucade in
occidēte ꝛ in ęgęū mare haud lōge a Demetriade ꝓtendens
fauces hꝫ anguſtiſſimas iuxta q̄s calidę aquę ſcaturiunt. iđ
a caliditate portarū nomen īditū eſt. Pylas. n. portas gręci
noīant. ꝛ thermō calidū. Ibi. n. ſunt: vt ibi inquit Stra. ther
me. i. calidę aquę herculi ꝯſecratę. Liui. li. xxxvj. ſcribit iu-
gum thermopylarū ita mediam gręciā dirimere: vt a pēnini
dorſo italia diuidit. Et q̄ calidę aq̄ in ipſis faucib⁹ ſunt. Iđ
inq̄t. Thermopylę locus appellat. nobilis lacedęmoniorū
aduerſas perſas morte magis memorabili q̄ pugna.

Thermopoliū: locus vbi calida excitamēta ꝛ potiora vęndun-
tur. Plau. in Cur. tū iſti gręci palliati capite operto qui am
bulant ſemper videas bibentes in thermopolio.

Thermefacio. ſīgt eſculētis atq; poſculentis ingurgitatis ꝛ ex-
hauſtis ī thermopolio calefacio. Plau. ī ſti. Me hercule vō
eo quātū pōt iam ne exta cocta ſunt. qđ thermiſecerat.

Thermodoon. ſiue thermodon cappadocię fluuius. q̄ eſt regio
aſiatica: vt Ply. Stra. ꝛ Iuſtinus tradunt. Iuxta quē olim
Amazones ꝯſederūt. Quarū regina vt Diodo. refert in ho-
ſtijs thermodontis vrbē ꝯdidit. Themiſcirā nuncupatam.
prius Onyzacha. poſtea Cęſareā. Eſt ēt thermodon oppi-
dū cappadocię. A thermodō ſiūt adiectiua thermodōtius.
thermodonteus ꝛ thermodontiacus. Vñ pugnę amazonū
appellant. Thermodontiacę. Proper. Qualis amazonidū
nudatis bellica māmis. Thermodonteis turba lauat aq̄s.

Theron nomen regis hiſpanię citerioris quaſi ardens.

Therioma: vlcus viriliū īterim ꝛ ſedis ꝛ partiū aliarum multo
ac nigro ſanguine mali odoris atra ſit caro ꝛ corrodit. Ex
quo naſci q̄nq; ſolet herpes eſthiomenos: ita vocat vlcus:
q̄m ſerpēdo corp⁹ oſſa vſq; deuorat in ęquale ac cęno ſilē.

Therpſicore vna fuit ex nouē muſis a τέρπομαι ꝙ ē dlector

Therſilocus. nomen viri proprium.

Therſites. pe. pro. fuit gręcus q̄dā vir. quo non deformior al-
ter venerat ad Troiā: linguaue ꝓteruior alter. Iuue. Ma-
lo pater tibi ſit therſites dum modo tu ſis ęacidę ſiľis.

Theſaurus ꝛ theſaurū dr̄. Et eſt vt Paul. iuriſcōſultus inquit
vetus q̄dā depoſitio pecunię cuius non extat memoria vt
iā dn̄m nō hēat. Sic. n. ſit eius q̄ inuenerit: qđ non alterius
ſit. Alioq̄n ſi q̄s aliud lucri cā: vel metus: vel cuſtodię cōdi-
derit

derit ſub terra non eſt theſaurus cuius etiã furtũ fit. Aliqñ tñ theſaurus dꝛ cuius extat memoꝛia ⁊ dñm hꝫ: vt in euang. Ubi eſt theſaurus: ibi ⁊ coꝛ tuũ erit. Ponit̃ interdũ pꝛo loco in quo aurũ vel alia p̃cioſa recondunt̃: vt eſt illud. Et aptis theſauris ſuis obtulerũt ei munera: aurũ thus: ⁊ myrrhã. i. capſis vel vaſis. Nõnunq̃ in malũ accipitur vt apud Plau. in am. Qui domi vxoꝛẽ meam in pudicitia impediuit teneo theſaurũ ſtupꝛi. Idẽ in ru. neu. gñe pꝛo auro ſeu argento poſuit: quicq̃d ineſt graue q̃dẽ theſaurũ: h ego ineſſe reoꝛ.

Theſaurariũ. locus in quo ſeruant̃ theſauri. Auguſt. ſuper p̃s. Inueniunt nummos ⁊ ponunt in theſaurario.

Theſaurizo. as. theſaurum colloco: repono in depoſito.

Theſeus. ppꝛiũ nomẽ athenaꝝ regis: egei: ⁊ ethꝛe fili⁹. Hic virtutis herculee emulus poſt p̃clara edita facinoꝛa extoꝛris patria factus in inſulã ſyrũ nauigauit: vbi periit interemptus a nicomede vel vt q̃dam volũt ex loco edito poſt cenã deambulãdo delapſus. Primus inſtituit athenis panathenea: hoc eſt cõem celebꝛitatẽ in honoꝛẽ. Mineruę que grece athena noiatur. Idem in iſthmo funebꝛes ludos inſtituit. Huius geſta natales ⁊ obitũ ſcripſit Plutar. De quo ſcripta fabula eſt noie Theſeis. Hinc illud rauci theſeide codri.

Theſis. latine poſitio figura que diſtinguit ſenſus oꝛatiõis per cõmata. i. ſubdiſtinctiones q̃s nos virgula ſignamus p cola. i. mẽbꝛa: nos duobus punctis per periodos. i. terminos finita ſñia puncto. Dicta poſitio vel poſitura: qꝛ punctis poſitis conuenientes denotat ſenſuum partes: vel quia ibi vox pꝛo interuallo diſtinctionis deponitur.

Theſſalia. regio grecie q̃ ſub attica olim cõpꝛehendebat̃ ex vna parte Boetiã: ex altera Macedoniã hñs. Prius emonia ab emone rege: ⁊ Peſaſgis: ⁊ Conargo atq̃ hellas. Uñ reges hellenes: vt Ply. li. iiij. refert. Dicta theſſalia a theſſalo: emonis: vel Iaſonis ⁊ Medee filio. Hãc Homerus Argopelaſgicon noiat. Et ſtra. lib. x. ſcribit dictam fuiſſe pꝛiſcis ſeculis Pyrrheã a Pyrrha deucalionis vxoꝛis. In hac natus ẽ grecus rex: a quo grecia. Ibi Deucalion cũ vxoꝛe Pyrrha. quorũ tpe vt inq̃t Ariſto. ingens imbꝛiũ illuuies maioꝛẽ partem ppl̃oꝝ theſſalie abſumpſit paucis qui ad montiũ culmina ſe ſe receperãt ꝯſeruatis: iter quos deucalion parnaſum petierat ratibuſq̃ ad ſe ꝯfugiẽtes per ſũma pernaſi iuga benigne fouebat ꝓpter qđ dictus eſt gñs humanũ reparaſſe. In theſſalia ſũt montes. xxiiij. quoꝝ nobiliſſimi. Pieria parens domuſq̃ muſaꝝ. Pelion ⁊ oſſa gigantũ bello memoꝛati. Item Pindus ⁊ Othꝛys lapitarũ ſedes: item Olympus: flumina in ea: vt ſcribit Herodo. ſunt Apidanus. Enipeus. Onochonus. Pamiſus. Peneus. ⁊ Phenix. A theſſalia fit theſſalus. a. um. pe. coꝛ. ⁊ theſſalicus. lica. licum.

Theſſalonica. pe. pꝛo. vꝛbs metropolis Macedonie a q̃ theſſalonicenſes dicti ſunt populi. Hec fuit patria theodoꝛi Gaze q̃ etate noſtra in vtraq̃ lingua doctiſſimus habitus eſt: qui e greco in latinum libꝛum de animalibus. Ariſtotelis traduxit ⁊ alia multa opera edidit.

Theſmophoꝛia. i. cerealia latine ſacra cereris: que grece dꝛ theſmophoꝛa: q̃ſi legifera. Prima enim ceres leges inueniſſe pꝛoditur: qꝛ ante frumentũ inuentũ homines ſine lege vagabantur: ⁊ ex agroꝛum diuiſione. Primo nata ſũt iura. Ouid. Prima dedit leges cereris ſunt omnia munus. Greci θεσωοφορον legis latoꝛem appellant ⁊ legiferum.

Theſpie oppidũ liberũ in Boetia ad radicem parnaſi vt iquit Ply. vel vt Stra. inq̃t heliconi pꝛoximũ: theſpias nobilitauit Praxtilis cupido a Glycerio meretrice ibi cõſecrata. Hic theſpiades dicte ſunt muſe ſeu nymphe theſpias incolentes.

Theſpici. populi ſunt grecie.

Theſtylis. nomẽ pꝛopꝛiũ mulieris: de qua Uirg. in bucolicis.

Theſtoꝛ. fuit vir troianus calchantis pater.

Theſiphone. vide retro thiſiphone.

Theta: nomẽ eſt lr̃e grece que vim detinet. th. aſpirati.

Thetis nomẽ matris achillis: de q̃ ſupꝛa in dictõe tethys. de nuptijs huius Luc. facit pulcherrimũ dialogũ: cuius verba greca ponam multoꝝ locoꝝ latinoꝝ. εἰ δὲ ἐς ὤγα λην ἢν χθες οἱ θεοὶ ἡσθένη ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ⁊ ſubdit. μὴ λόντι πάγκαλον χρυσοῦν ὄλον ὡγα λην ἣ ἐπεγέγραμ το δὲ ἡ καλὴ λαβέτω κυλίνδουμενον δὲ τοῦτο ὥσπερ δὲ πῖ τηδέςι κεῖνθα ἡρα τε καὶ ἀφροδίτη καὶ ἀθηνᾶ κατέκλινοντο καὶ πειδὴ ὁ ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξετο τα γεγραμμένα.

Theuthꝛas: fuit Cilicum ac myſoꝛũ rex: a quo theuthꝛamia regio: ⁊ theuthꝛana vꝛbs iuxta pergamum.

Theumeſus. pe. p. mons Boetie: a quo Leo theumeſius dict⁹ in audite magnitudinis: q̃ oĩbus terroꝛi erat: quẽ Hercules adhuc pene puer occidit: eiq̃ pellẽ detraxit q̃ poſtea p pallio ſp vſus eſt. Eſt ẽt hoc noĩe fluuius ⁊ regio: ⁊ paruũ oppidũ in thebanis finibus. Hic Leo a ioue in celũ tranſlatus dꝛ vt glorie herculis conſuleret qui eum inermis occiderat.

Theutoni. pe. coꝛ. populi Germanie qui ⁊ theutones ⁊ theutonici dicuntur. Luca. lib. vj. Cantaber exiguis ⁊ longis theutonus armis. Hi. vt Pompo. ſcribit. Loca incolunt pꝛope mare Aciacum. Hi duce theutholoco romanoꝛum fines inuaſerunt quos Marius deuicit.

Thlaſias. dicitur qui habet teſticulos attritos.

Tholus. greca dictio: qua ſignificat̃ veluti ſcutũ bꝛeue qđ medio intecto ponit̃ in quo trabes coeunt: ⁊ ad qđ dona ſuſpẽdi ꝯſueuerunt. Uirg. lib. ix. Si qua ipſe meis venatibus auxi ſuſpendiue tholo aut alta ad ueſtigia vexi. Quidã accipiunt tholũ pꝛo teſtudine alicuius edificij: ſiue pꝛo domo rotunda Ouid. lib. vj. faſt. Mox didici curuo nulla ſubeſſe tholo.

Thoꝛax. latine pectus. vñ ⁊ munimentũ: ſiue laneũ: ſiue ferreũ quo pectus ꝓtegit̃: thoꝛax appellat̃. Sta. li. tho. Propugnat pectoꝛa thoꝛax. Iul. pol. ſcribit. Thoꝛacẽ eſſe q̃cquid anterioris dũtaxat partis a collo vſq̃ in coxendicẽ pꝛotendit̃ quem cõficiunt crates coſtarũ. Qui ⁊ ὅλμος hoc eſt moꝛtariũ dꝛ. Medici tñ in reſectionibus humani coꝛpoꝛis thoꝛacẽ accipiunt inane: quiddã in pectoꝛe extremas coſtaꝝ partes vtrinq̃ ꝯtingens. Uñ legimus Plynium dicentẽ. Thoꝛacis vitia purgat que vꝫ intra ſepta pectoꝛis continent̃. Et Coꝛ. celſus docet thꝛacẽ tuſſi obnoxiũ. Amb. li. hexa. accipit p ea parte in quã alimenta recipiunt̃. Ait enĩ thoꝛax vt ſuſcipit alimenta ita ſupflua ciboꝝ ⁊ ſuccos ſalubꝛes ſanguineq̃ diſcernit. Iuue. p tunica que tñ pectus tegit cuiuſmodi ĩfantes geſtare moꝛis eſt. Uiridẽ thoꝛaca iubebit. Sue. de augu. Hyeme q̃ternis cũ pingui toga tunicis: ⁊ ſubucule thoꝛace laneo ⁊ femoꝛalibus ⁊ tibialibus muniebat̃. Eſt etiam qñ thoꝛax turrim ſignificet: ⁊ eſt generis maſ. a cuius actõ greco θώρακα quidam hec Thoꝛaca. e. declinant. Unde thoꝛacatus.

Thoꝛacathus: qui thoꝛace indutus eſt. Ply. lib. xxxv. parrhaſi⁹ pinxit nauarchum thoꝛacatum.

Thoa: fuit vna ex nymphis filia oceani ⁊ tethyos.

Thoas. antis. fuit rex in taurica regione: de quo Ouid. li. iij. de pon. Regna thoas habuit meotide clarus in hoꝛa. nec fuit euxinis notioꝛ alter aquis. Alter rex Lemni fuit liberi patris filius: ⁊ pater Iſiphyles. Fuerunt ⁊ alij hoc nomine.

Thomas. nomen hebꝛaicum viri pꝛopꝛium.

Thon. thonos. fuit p̃mus qui apud egyptios medicinam in artem redegit. Alter fuit rex canopi. Thoon vero per geminũ oo. fuit vir troianus.

Thoota. phoꝛci filia: ex qua polyphemum. Neptũnus genuit.

Thous. fuit vnus ex pꝛincipibus troianis.

Thꝛace. es. ⁊ thꝛaca. e. ⁊ thꝛacia. Europe regio ĩter ptes ſcythie poſita. Macedoniã ſequẽs: que a ſeptentrione. Iſtrũ hꝫ: ab oꝛiente pontũ. A meridie egeũ mare. Olim Scython poſtea thꝛacia a thꝛace Martis filio: ſeu ab aſperitate dicta. Greci enĩ θραχὺς aſperũ dicunt. Eſt enim regio vt Põpo. ſcribit nec celo: nec ſolo. Et niſi qua mari ppioꝛ eſt in fecunda frigidaq̃. Habet feros hoĩes aſpero cultu. In ea ſunt vꝛbes celebꝛioꝛes Apollonia. Enos. Nicopolis. Byzantiũ perinthos Lyſiniachia. Caliopolis: amnes ſũt hebꝛus ⁊ neſtos mõtes. hemus. Rhodope: ⁊ oꝛbelos. A thꝛacia fiũt adiectiua. thꝛax thꝛacus: thꝛacius: ⁊ thꝛacẽſis: a thꝛax fit femininũ: thꝛaſſa vel thꝛaiſſa diuiſa diphthongo: ⁊ adiectiuũ thꝛaicus ⁊ thꝛaicius

Item threix quod thracenſem indicat ſit femininum. threſſa et threiſſa. Et adiectiua threicus: threicius: de quibus habentur exempla apud poetas.

Thraſceas ventus qui ⁊ thacias ⁊ thraſcias dicitur. Ariſt. Poſt argeſten ventum fiat thraſceas ſpirat inter ſeptentrionem ⁊ occaſum ſolſtitialem.

Thraſyllus: nomē viri ꝓpriū: ⁊ latine dr̄ temerarius audax.

Thraſybulus: vir athenieñſis: de quo emilius ꝓbus ait: ꝙ ſi pſe virtus ponēda ſit dubito an hunc primū oīum ponaꝫ. Illud ſine dubio neminē huic pſero fide: ꝯſtantia: magnitudine aīⁱ ⁊ amore in patriā. Hic athenas a triginta tyrānis oppreſſas in libertatē redegit. Fuit ⁊ alius Mileſiorū tyrannus.

Thraſymedes: fuit filius Neſtoris.

Thraſus: nomen viri quod apud nos fiduciam ſignificat que grece θρασος dicitur.

Thraſumenus. pe. pro. lacus in agro peruſino: quem ſemel totū arſiſſe ſcribit. Ply. lib. ij. de hoc Ouid. lib. vj. fa. Sunt tibi flaminius thraſumenaq; littora teſtes.

Thraſo nomen viri proprium apud terentum.

Threnos generis neu. latine dicitur lamentum quod in funeribus fit: quo primuꝫ. Symonydes vſus eſt apud grecos θρηνος enim planctus dicitur.

Threnodia. cantus lugubris.

Thrips. tinea απο του θρηπτειν qđ ſigt̄ terere. i. frangere.

Thryius. untis. vrbs in helide. A thriunte athenienſi conditore dicta. Eſt ⁊ fluuius helidis qui in alpheum decurrit: de quo Home. lib. ij. ili. Meminit.

Thronus. a noſtris ſedes ſiue ſolium dicitur: quãuis in ſcripturis ſacris throni quandoq; non pro cathedris: ſed pro virtutibus aliq̄bus ī celeſtibus in quibus deus ſemper ſedeat q̄ſi in quadriga ſua ponantur.

Thryas. bacchi ſacrificula.

Thucidydes. is. ⁊ de. proprium nomen hiſtorici greci.

Thyaſas dr̄ ſaltatio ⁊ chorea dr̄ q̄ baccho exhibebat̄ a θύω ſacrifico. Virg. Inſtituit daphnis thyaſos inducere baccho.

Thyeſtes fuit filius Pelopis ex hippodamia: ⁊ Atrei frater ac tantali nepos: de quo poete ſcripſerūt. Inde thyeſteus. a. um Ouid. lib. xv. me. Neve thyeſteis cumulemus viſcera mēſis

Thyella: a noſtris dicitur procella: poniturq; ab Homero pro vna harpyarum.

Thurinus: gn̄s eſt piſcis marini: thurinū oppidū īter duos amnes cratim ⁊ ſybarim vbi Herod. ꝯdidit hyſtoriā. Thaurini ppl'i ſūt quos Ply. in tertia italię regione collocat.

Thurion. ciuitas fuit in ſinu tarentino: quę vt quidam putant ea etiam thurana vocatur.

Thunnus. per duplex. nn. nomen piſcis.

Thus ⁊ thuſcia. vide in dictione Thus.

Thymbra. gn̄s herbe aromaticę abūdās ī phrygia: quā thymalē vocamꝰ. Virg. lib. iiij. ge. Et grauiter ſpirātis copia thymbrę. Herba hęc eſt callida ⁊ ſicca ⁊ latine dr̄ ſatureia: a ſatyris ꝙ ſint in venerem trinus hęc aīalia prona.

Thymbreus apollo dictus eſt ab agro troię vicino tymbrę pleno in quo eius eſt ⁊ nemus ⁊ templū ſane qr̄ θυμβρη in deriuatione enī in diphthongū ſępius mutat: vt αιτνη ętnęus Διρκη. Dircęus κρητη cretęus. Vel thymbreus quaſi: του ομβρα θεις. hoc eſt imbres excitans.

Thymele. pe. cor. nomē mulieris q̄ prima ſaltationē in ſcęna docuit. Greci thymelen ſcęnā vocāt hoc eſt cām theatri parteꝫ: vbi geſtiūt hiſtriones. Mar. Qua thymelen ſpectas deriſoremq; latinū. Suidas ſcribit fuiſſe arā in theatris thymelen

Thymelici: ludij hiſtriones. vnde a Victru. dictum eſt Scęnici ⁊ thymelici: gręce ſeparatim nominātur in Decretis. di. vlti. de conſecra. ſacerdotes admonentur: de cōuiuio ſurgere debere anteq; thymelici ingrediantur.

Thymiama. atis. odor ſuauiſſimus Thymi naturam referens. Hoc incendebat̄ in ſacrificijs: appellantq; gręci Thymiateria vaſa odorum quę maiores noſtri acerras dixerunt.

Thymus ⁊ thymū herba apibꝰ gratiſſima. Virgil. Dūq; thymo paſcent̄ apes: dū rore cicadę. Macer. Si deſit thymus ꝓ thymo ponere thymbrā pręcipiūt medici. Sūt āt duo thymi genera. Albū. ſ. ⁊ nigrū. Vn̄ bithymū mel qđ ex vtroq; thymo collectū eſt. Et thymus vt inquit Iul. Pollux verrucula eſt ęgyptię fabę magnitudine ſcabra ⁊ ſubrubens ſanguine cuius ſūma pars vt celſus inq̄t florē thymi rep̄ſentat in genitalibus ſede feminibus palmis ⁊ īferioribus pedū partibus.

Thymallus. gn̄s piſcis p̄cioſis de quo Amb. lib. hexa. Neq; te in honoratū nr̄a perſecutione thymalle dimittam: cui a flore nomē inoleuit ſeu Ticini vnda te fluminis ſeu amęni athe ſis vmbra nutrierit flos es. Quid ſpecie tua gratius: q̄d ſuauitate iucundius: quid odore fragrantius. Quod mella fragrant: hoc tu corpore tuo ſpiras.

Thyoneꝰ. cognomē bacchi qđ a θύω ꝓ ſacrifico deductū putāt qđ illi adhuc īter humanos verſanti ſacrificia reddebantur.

Thyrę ciuitas meſſenioꝝ. Sꝫ diuus Aug. lacedęmonijs adſcripſit: ꝙ Meſſenij cū Antonio ſenſiſſe viderent̄. Papi. Et lacedęmoniū thyrę lectura cruorē. Hinc Thyreaticę ſpartanorū corollę quędā appellatę. Sciendū eſt thyrę numero plurali gn̄e neutro per ſyncreſin efferri. θηρεα και θηρη. etiam ſi numero ſingulari. Thyrea quoq; dici pōt. Stra. Thuriam appellat. Eſt ⁊ Thyreū oppidū in arcadia: thyrę etiam gręce latine hoſtia dicuntur. A quo thyridion hoſtiolum.

Thyrſis nomen paſtoris proprium.

Thyrſus: virga ⁊ caulis cuiuſlibet hęrbę p̄ſertim lactucę. Ply. Inuentū oēs thyrſos vel folia lactucaꝝ ꝓrogare vrceis cōditos ac recētes in patinis. Idē. Folia lactucę toſta thyrſuſq; ex aceto bibunt̄. Alij accipiūt thyrſum ꝓ haſta aculeata hęderis obtecta q̄s in orgijs bacchicis q̄tiebant. Tacitus. Meſſalina crine fluxo thyrſum q̄tiens: ſcribit Diod. Dionyſiū in exercitu habuiſſe mulieres thyrſis armatas. ⁊ Macro. ait. Liberū patrē tenere thyrſum qđ eſt latens telum cuius mucro hędera labente ꝓtegit̄. vn̄ Thyrſigerus dictus eſt bacchus. Seneca in Medea. Candida thyrſigerij ꝓles. Lucretius accipit thyrſum pro furore ſeu ardore ⁊ inſtinctu: cum ait. Percuſſit thyrſo laudis ſpes magna meum cor.

Thyſbe. thyſbes. nomē puellę babilonicę. De qua Ouid.

Thyſſagetę: ppl'i fuer̄t ī ſcythia vltra ſauromatas. In hoꝝ agro ſūt q̄ttuor flumina: videlicet Lycus. Oarus. tanais ⁊ ſyrgis.

T ante I

Tiara gn̄is fe. pe. pro. Ornamentū capitis perſicaꝝ prius mulierū. Quo poſtea vſi ſūt reges ⁊ ſacerdotes. Iuue. Et phrygia veſtit̄ bucca tiara. Virg. Per vſurpatōeꝫ dixit: Sceptrū ſacerq; tiaras. Hiero. ad fabiolā. Quartū eſt genus veſtimenti rotundū pileolū q̄ſi ſphęra media ſit diuiſa: ⁊ ꝑs altera ponatur in capite. Hoc gręci ⁊ nr̄i tiaram nōnulli galerū vocant. Nō hꝫ acumē in ſūmo: nec totū vſq; ad comas tegit ſꝫ tertiā partē a fronte in opertam relinquit: atq; ita in occipitio vitta conſtrictus eſt: vt non facile labatur ex capite.

Tiatira. vrbs in myſia ad ſiniſtram Caici fluminis partē. Quę fuit vna ex ſeptem eccleſijs. Ad quas Ioānes apoſtolus ſcripſit apocalypſim.

Tibia ꝓpria os cruris oppoſitū ſurę. Itē inſtr̄m muſicum quo tibicines canunt. ſic dicta ꝙ primo ex gruum tibijs facta ſit a quibus nomen habet. tum ex harundinibus: facta ſit. Hora. Tibia non vt nunc orichalco iuncta tubęq;.

Tibialis. ⁊ hoc tibiale qđ eſt idoneū ad tibias faciendas. Ply. tertia harundo eſt tibialis calami quē auleticon vocant.

Tibialia. ſubſtātiuū dn̄r velamēta tibiaꝝ: q̄n etiā arma quibus crura muniunt̄ tibialia vocant̄. Sue. de Aug. Hyeme q̄ternis cū pingui toga tunicis ⁊ ſubuculę thoracę laneo: ⁊ feminalibus ⁊ tibialibus muniebat̄. Paul. iur. cō. Si tibiale vel humerale miles alienauit caſtigari verberibus debet.

Tibicen. pe. pro. qui tibia canit. Dicitur ⁊ tibicina feminino gn̄e Gel. Fęminas etiā tibicinas in exercitu habuit. Mar. Ebrianos madidis rumpit tibicina buccis. Et tibicines in ędificijs appellantur colūnellę q̄bus ruſtici tecta ſua fulcire ſolēt a ſimilitudine tibia canentiuꝫ qui vt cantantes ſuſtineāt. ita illi ędificiorum tecta. nec hꝫ in hoc ſignificato niſi ablt̄uꝫ ī ſin